

melse om, at man faar højere Aldersrente, hvis man formaar at vente til en højere Alder, f. Eks. til man bliver 68 Aar, opfordrer i høj Grad Befolkningen til ikke at holde op at arbejde ved 60 Aars Alderen. Og endelig gennemfører Loven Retsprincippet, saaledes at de gamle nu har en Ret til at faa Aldersrente, og man kommer bort fra Almisepincippet.

Altsaa, de økonomiske Forhold, det, at man nu finder, at de sociale Udgifter er blevet for store, er den eneste Begrundelse, man fra Partiet Venstres Side har for at begynde at skifte Standpunkt og gaa over til Folkeforsikring. Jeg kan med min bedste Villie ikke se, at de økonomiske Forhold er af den Beskaffenhed herhjemme, at man nu i et Land, hvor man igennem 30 Aar under mange skiftende Regeringer har haft Raad til at yde de gamle tilstrækkeligt til deres Aldersforsorg, nu skulde være blevet saa fattig, at man ikke mere havde Raad dertil, men skulde forlade de gode Principper for at gaa over til andre. Jeg kan ikke forstaa det. Og saa maa man vel erindre, at det, som det drejer sig om, er i Virkeligheden, at man paalægger det nuværende Slægtled Aldersforsorgen for to Slægtled. Vi, der lever nu, skal betale Aldersforsorg for alle de gamle, som nu faar Aldersrente, og samtidig skal vi være med til at spare op til Aldersrente for os selv. Jeg gad nu nok set, om det ærede Medlem Hr. Kragh, hvis han en Gang igen skulde være saa — maa jeg sige: uheldig at blive Minister, tør vove at komme og byde den danske Befolkning et Forslag, som skal afløse Aldersforsorgen herhjemme med en Folkeforsikring. Jeg tror ikke, det ærede Medlem tør gøre det. Jeg tror tværtimod, at det ærede Medlem Hr. Rudfeld har Ret. Jeg er ikke i Tvivl om Rigtigheden af hans Ord om, at man nu paalægger Befolkningen Skatter baade direkte og indirekte, som i høj Grad bevirker, at de har overordentlig vanskeligt ved at paatage sig yderligere Forsikringsudgifter. Lad mig i denne Henseende minde om Sygekasserne. Jeg er stolt af de danske Sygekasser, som paa et frivilligt System har vokset sig op til nu at omfatte jeg kan sige saa godt som alle, der i det hele taget kan komme ind i dem. Men de danske Sygekasser

har bl. a. ved den Byrde, der paalægges Befolkningen til Invalidforsorgen ved, at der obligatorisk skal svares et vist Bidrag, som opkræves sammen med Sygekassekontingentet — idet de, som ikke svarer dette Bidrag, mister deres Medlemsret —, i Virkeligheden mistet et vist Lag af Befolkningen som Medlemmer. Sidste Aar er ikke mindre end 2,2 pCt. blevet slettet for Gæld i Sygekasserne — det er altsaa af de allerdaarligst stillede —, og ikke mindre end 1,3 pCt. har maattet søge Kommunalbestyrelserne om Hjælp til deres Kontingents Betaling. Jeg nævner det for at vise, at man i Henseende til at paalægge Befolkningen Forsikringsbyrder er kommet saa højt op, at jeg ikke tror, det er muligt at komme videre. Men jeg erkender, at hvis man, naar Aldersrentelovens Grundlag er blevet ændret, saaledes at man kan forsvare det overfor alle, og de daarligst stillede i vort Land faar tilstrækkeligt, ønsker at indføre en frivillig Forsikring, kan man udmærket godt ordne dette fra Statens Side uden at behøve at overlade det til private Forsikringsselskaber. Men det har jo intet som helst med den almindelige Aldersrenteforsorg at gøre, der kan kun blive Tale om et Supplement for dem, der er bedre stillet i vort Samfund, dem, der har Raad til foruden alle deres mange andre Forsikringer ogsaa at forsikre sig i denne Retning.

Med disse Ord skal jeg tillade mig fortsat at anbefale, at dette Forslag fremmes saa hurtigt som muligt og saa velvilligt som muligt i et dertil nedsat Udvalg.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Kragh har Ordet for en kort Bemærkning.

Kragh: Den højtærede Indenrigsminister antydede for et Øjeblik siden i sin Tale, at jeg i mine Bemærkninger i Gaar havde udtrykt Tvivl om Objektiviteten af de af Statistisk Departement i Forbindelse med det foreliggende Lovforslag foretagne Beregninger. Hvor den højtærede Minister i Erkendelsen af, at han var paa gyngende Grund, bevægede sig paa Listesko, der trampede imidlertid det ærede Medlem Hr. Holger Larsen sin Natur tro rundt i Træskostøvler, og han rettede da ganske sim-